

Når man bliver ramt af kopper

Ann Linnemanns store keramiske udstilling 'World Cup' er vidunderlig: 58 kopper optræder på slap line i nogle meget små udstillingslokaler. Der er kopper, man ikke kunne drømme om at tage med hjem – og kopper, som man bare må eje en dag.

KERAMIK

LARS HEDEBO OLSEN

World Cup. Ann Linnemann Galleri. Kronprinsessegade 51, København. Til 22. dec.

Marengs. Det må være det, som den lyserøde kop er lavet af. Hvinende sød. Knasende og sprød. Og frygtelig porøs.

Jeg har rakt hånden ud og forsigtigt kørt en finger rundt langs koppers perforerede kant, for jeg ved selvfølgelig godt, at den ikke lavet af sukker og æggelvider. Jeg skal bare være sikker, for den tørre lyserøde glasur minder om noget, jeg kun ser i et bagervindue hver eftermiddag på vej hjem fra arbejde. Tænk, at nogen stadig laver marengs.

'Hverdagskopper' hedder koppen, der har selskab af en kop mere og en lille stable underkopper.

Den er skabt af keramikeren Charlotte Overgaard Christensen og er en af de mest dragende kopper i galleriet hos Ann Linnemann lige nu. Dens skrøbelige forfald, og det, at man slet ikke kan bruge koppen, er så dragende, at jeg vender tilbage til koppen på den lille podie igen og igen.

Tænk, at man kan blive forelsket i en lyserød glasur, når man lever i en tid, hvor alt skal være så pastelfarvet, at man er lige ved at kaste op. Charlotte Overgaard Christensens glasur er bare noget særligt, fordi den er fyldt med små luftbobler, er

PORØST. Keramikeren Charlotte Overgaard Christensen kalder sine marengslignende kopper 'Hverdagskopper'.

Foto: Ann Linnemann

løbet de forkerte steder og er sprængfyldt med energi og liv.

Keramikeren Ann Linnemann har inviteret til 'World Cup' i sit galleri i København. 58 kopper optræder på slap line i de

små udstillingslokaler, og hvis man vil se, hvordan 50 af vor tids danske, russiske, australske, amerikanske og islandske keramikere synes, at en kop bør se ud, må man tage til 'World Cup'. Som Charlotte

Overgaard Christensens kop antyder, er der ret vide grænser for fortolkningerne af koppen, så ud over japanske teskåle, kopper på stylder, kopper, der ligger ned, og kopper, som er fyldt med ukrudt, er

der også trofæer, fortjenstmedaljer til at hænge om halsen og kopper, man selv skal samle.

Det er toppen af poppen, der deltager i 'World Cup'. Ole Jensen, Pia Bastrup, Ma-

De to garvede keramikere Bodil Manz og Ursula Munch-Petersen har ageret dommere og hver belønnet tre kopper

Christensens værk 'Hverdagskopper' har fået hæder af Bodil Manz, mens Ursula Munch-Petersen har hædret Inger Heebølls 'Verdenskop', som reelt er en lille lerkop, der er brændt i et bål – akkurat som man har gjort siden tidernes morgen, når man har ønsket at skabe redskaber til husholdningen.

Flere har skabt kopmorfologier, som er rækker af kopper, der er i familie med hinanden, men dog har hvert sit udtryk. 'The World Is Shaking' hedder Lotte Westphaels kopper, der tager udgangspunkt i seismografiske rystelser, som er afbildet i koppers sider med små sorte streger. Anne Fabricius Møller, som slet ikke er keramikere, men en af vores dygtigste tekstilkunstnere, har sænket kopper ned i havvand og ventet et par år med at hive dem op igen. Resultatet er 'Belagte kopper', som er kopper, der præget af vandet og belagt med snegle og skaller, som var de gamle skibsvrag, man lige havde hevet op fra havets dyb. De er flankeret af 'Aflagte kopper' og en 'Kopuro', som er gamle kopper, der har fået nyt liv ved at blive smadret og sat sammen igen.

Det er ret festligt og et godt indspark blandt de mange kopper, der svinger lige fra de overmalede og klodsede til de skrøbelige og elegante. Kopper, man ikke kunne drømme om at tage med hjem, og kopper, man bare må eje en dag.

Sygdommen kopper er for længst udryddet, men med sin 'World Cup' gør Ann Linnemann en fornem indsats for, at den skal genopstå. Heldigvis uden menneskelige men. De økonomiske men taler vi om den anden dag.

lars.hebebo@pol.dk

Alene og sammen i radiodramatikken

Forfatteren Tine Høeg debuterer som radiodramatiker med et live-hørespil, der også fortæller noget om, hvorfor radiolytning og radiodramatik er oppe i tiden igen – hinsides DR.

LYDTEATER

KIZAJA ULRIKKE ROUTH-MOGENSEN

Tine Høeg: I Tried To Dance It Away.

Optaget 17. nov. på Resonans – Festival for kunst, krop og samfund. Instruktion: Nicolai Faber. Lydszenografi: Rasmus Juncker. Teknik: Morten Frank. Kan høres som podcast via bl.a. Soundcloud, iTunes og www.akt1.dk.

I regi af, at det er DR, der har skabt genren i Danmark, og som især i de eksperimentvenlige 60'ere og 90'ere lod digtere som Inger Christensen, Per Højholt og Morti Vizki skrive til æteren, er radiodramaet i dag ensrettet til fiktionsserier på podcast. Det åbenlyse tomrum, det efterlader i en ellers radiotosset tid, udfyldes så til gengæld af et ungt og privat (men også velstøttet) initiativ som AKT1.

AKT1 producerer kun enkeltspill skrevet af debuterende radiodramatikere og af omkring 20 minutters varighed, der optages live med publikum og bagefter gøres tilgængelige som podcasts.

I en samtale, der blev optaget til AKT1's seneste sådanne lyttearrangement, mellem kunstnerisk leder Niels Erling og forfatterne Victor Boy Lindholm, Nanna Goul og Tine Høeg, der alle er debuteret som radiodramatikere i regi af foretagendet, foretrækker Niels Erling også at kalde AKT1's produktioner for »live-hørespil« frem for radiodrama. Fordi det er friske mere end udførligt gennemarbejdede radiodramatiske produktioner, AKT1 gør det i.

I samtalen taler Niels Erling også om, at AKT1 ved at invitere digtere og forfattere til at skrive radiodramatik gerne, og ligesom DR gjorde det i 60'erne, vil bringe litteraturen og dramatikken tættere på hinanden. Tidligere har blandt andet Josefine Klougart, Niels Henning Falk Jensby og Victor Boy Lindholm gjort det, og senest er det Tine Høeg, der for nylig fik Debutantprisen for sin debutroman, 'Nye rejser', der er debuteret med hørespillet 'I Tried To Dance It Away'.

OG DET ER LANGTFRA, fordi et drama som Høegs slår en som ugennemarbejdet.

Produktionsmæssigt er det måske nok både live og lo-fi, men også på en måde, der er tænkt med i den dramatiske præmis: Stykket, der tager sin titel fra en sang af Solange, består i en række telefonopkald mellem de omkring 30-årige veninder Iben og Mitzi (spillet af hhv. Fanny Louise Bernth og Natalie Madueño), inklusive altså den lyd af fjerne metalliske stemmer og støj på linjen, som det også mere tematisk gennemspiller. Iben er ensom midt i festen på Roskilde, og Mitzi er ensom med en baby, der kaster op, og en masse ørenvister i en lejlighed på femte på Amager.

»Fortæl mig, hvad du ser«, er, hvad Mitzi tilbagevendende beder Iben om, og på den måde bliver telefonen både et billede på afstanden mellem de to veninder og

LIVE-HØRESPIL. De to veninder Iben og Mitzi spilles af henholdsvis Fanny Louise Bernth og Natalie Madueño. AKT1 optager næste hørespil på Regensen 13. dec. kl. 20.00, hvor bl.a. Lea Marie Løppenthin og Peder Frederik Jensen debuterer som radiodramatikere.

Pr-foto: Jon Bjarni Hjartarson

på radiodramaets karakter af blindt ordteater. I deres samtaler mindes de to veninder deres sorgløse 20'ere og taler om, hvor bange de er. Om deres hjemløse melankoli over at være alene, med tiden, der går, på en klode, der går under. Om gerne at ville være en del af noget større end en selv og bare gerne ville »elske nogen helt vildt«.

Den lettere fatalistiske Mitzi »kan ikke finde ud af, om verden er blevet mere alvorlig, eller alvoren bare er vokset i os« og er den, der fortæller Iben, at hun bare skal gå ud og danse det væk, når hun klager

over, at Mitzi smitter hende med dystrethed. Det gør Iben. Og hvad der sker med Mitzi i lejligheden, må man selv høre.

LIGESOM TINE HØEG både her og generelt bruger popkultur som prisme for tidens dybeste konflikter, lader hun i 'I Tried To Dance It Away' sin lille store fortælling om ensomhed og fællesskab anno 2017 udspille sig i venindesnakkens umiddelbart overfladiske og hektiske tempo. Og sådan har hørespilletets tekst altså også, hvor hurtigt den end er blevet til, den dybde af detaljer bag det umiddelbart po-

etiske og sjove, som netop føles litterær. Hvorfor det måske lige nøjagtig også er som podcast og ikke live-hørespil, at 'I Tried To Dance It Away' kommer mest til sin ret. (Herudover betyder et samarbejde mellem AKT1 og forlaget Kronstork, at en del af radiodramatikken faktisk også er på vej på tryk).

Omvendt slår 'I Tried To Dance It Away' måske ikke en, i hvert fald ikke mig, som det mest eksperimenterende stykke radiodramatik – når nu altså navne som Inger Christensen et al. har været oppe at vende som referencer. Det er ikke så meget noget, der er at udsætte på Høegs tekst, men til gengæld er det måske noget, der peger på det paradokse, der vel også ligger i et koncept som AKT1's: Nyt er ikke nødvendigvis lig eksperimenterende, og nogle eksperimenter muliggøres netop af større gennemarbejdet produktion og ubegrænset teknik. AKT1 kan være ramme for dugfriske debuter, men den videre talentudvikling og de i virkeligheden mere omsiggribende og krævende form- og genreeksperimenter behøver måske et større apparat, inklusive andre tidsperspektiver, som DR's opgøvelse af det eksperimentelle radiodrama stadig er fatalt for. Til gengæld fortæller både AKT1 som koncept og 'I Tried To Dance It Away' måske noget om, hvorfor (internettet)radiomediet generelt og den »fælleslytning«, som live-hørespillene i første omgang indebærer, er så oppe i tiden, også på tværs af både kunstneret og -generer.

Foran radioen og i 'fælleslytningen' er vi alene, men sammen om at være det. Som et lyttende netværk, et forbundet fællesskab af ensomme ører og stemmer.

kizaja.u.mogensen@pol.dk